

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talata Apatnapu—Bilang Labing-isa

Bilang Labing-isa

Jeff Pippenger

2026-05-21

Ang aklat ni Joel ay marahil ang pinakadirektang pahayag ng huling ulan sa mga Kasulatan, at si Joel ay nagbubukas sa pamamagitan ng unang pagtukoy sa apat na salinlahi ng pagtalikod na isinakatuparan ng iglesiang Laodiceang Seventh-day Adventist. Ang apat na salinlahing iyon ng tumitinding pagkapuksa na inilarawan sa mga pambungad na talata ni Joel ay tumutugma sa apat na tumitinding karumaldumal sa ikawalong kabanata ng Ezekiel. Ang 1863 hanggang 1888 ay kumakatawan sa unang salinlahi, at ito ay kumakatawan sa pagtanggig sa saligang mensahe ng mga Millerita gaya ng inilarawan sa mga tsart ng mga pioneer noong 1843 at 1850, na kinakatawan sa ikalawang kabanata ng Habakkuk, at sumasagisag sa tipan gaya ng kinakatawan ng dalawang tapyas ng Sampung Utos.

Ang 1888 hanggang 1919 ay kumakatawan sa salinglahi na tumanggi sa karanasan ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, na nagbubunga ng isang karanasang kinakatawan ng iglesia ng Philadelphia. Sa unang salinglahi, ang paghihimagsik ay nakatuon sa gawain ng pamumunong kinakatawan ni William Miller, at sa ikalawang salinglahi ng 1888, ang pamumuno ng Espiritu ng Propesiya ang pinaghimagsikan. Ang ikatlong salinglahi ng 1919 ay nagsimula sa aklat ni William Warren Prescott na *The Doctrine of Christ* at nagtapos sa aklat na *Questions on Doctrine* noong 1956. Ang ikatlong salinglahing iyon ang salinglahi ng pakikipagkompromiso sa sanlibutan habang hinahangad ng Adventismo ang akreditasyon ng mga gawaing medikal nito mula sa American Medical Association, at ang akreditasyon ng kanilang mga kolehiyo mula sa mga akademikong iskolar ng tumalikod na Protestantismo at ng Romano Katolisismo.

Sa ikatlong salinlahi, ang payong pang-edukasyon mula sa panulat ni Ellen White ay itinakwil at pinalitan ng mga huwad na gawaing pang-edukasyon ng sanlibutan, gaya ng kinakatawan ng pilosopiyang pang-edukasyon ng Gresya. Ang edukasyong Griyego ay kinakatawan ng diyosang si Athena, na pinarangalan sa kinopyang templong Parthenon sa Nashville, Tennessee.

Ang tunay na edukasyon ay inilarawan sa Biblia sa pamamagitan ng mga paaralan ng mga propeta na kaugnay ng propatang si Eliseo. Ang pag-aalsa ng mga Macabeo noong 167 BC at nagpatuloy hanggang sa pagkawasak ng Jerusalem noong 70 AD, ay sa malaking bahagi isang pagtutol laban sa pagpasok ng edukasyong Griyego sa kultura at bansa ng sinaunang literal na maluwalhating lupain. Ang pagtutol ng mga Macabeo ay isang pag-aalsa laban sa impluwensiyang Griyego sa bawat antas, ngunit ang impluwensiyang pang-edukasyon ng Gresya ay naging napakalaganap sa kasaysayan at sa mga motibasyon ng masisigasang na Macabeo anupa't hindi ito maihihiwalay sa katotohanang ang edukasyong Griyego marahil ang pinakamalaking salik na kaugnay ng pagtanggig

ng mga Judio kay Jesu-Cristo bilang kanilang Mesiyas. May mga aklat na naisulat na tumutukoy sa negatibong impluwensiya ng edukasyong Griyego sa mga Judio at sa ambag ng huwad na edukasyon sa pagtanggì at pagpapapako sa krus kay Cristo.

Ang pag-aalsa ng mga Maccabeo ay umaayon sa pag-aalsa ng 1776 sa makabagong espirituwal na maluwalhating lupain. Sa kasalukuyan ay may mahigit 4,000 rehistradong mga unibersidad sa Estados Unidos na nakatindig sa pilosopiya ng Griyego at mga gawaing pang-edukasyon ng mga Heswita. Ang anarkiya at kawalan ng kautusan sa nakalipas na mahigit sampung taon ay tuwirang maitutunton sa tinatawag na mga sentrong pang-edukasyon sa Estados Unidos na sa loob ng mga dekada ay nagdoktrina sa mga mag-aaral na noon pa man ay naihanda na ng mga pinagmumulan ng media at aliwan upang tanggapin ang mga pilosopiyang globalista na hango sa mga satanikong pilosopiya ng panahon ng Rebolusyong Pranses. Ang mga mag-aaral sa mga unibersidad sa kasalukuyan ay naihanda na upang tanggapin ang uri ng pamumuhay na kinakatawan ng Sodoma at Gomorra bago pa sila pumasok sa mga sentrong pang-edukasyon na dinisenyo upang salakayin ang mga puti, ang mga Kristiyano, at ang tunay na kasaysayan ng Amerika. Ang isang mamamayan ng Estados Unidos sa kasalukuyan na nagnanais maunawaan ang palagiang dalawang-antas na sistema ng katarungan na tumutupad sa paghahagis ng katarungan at katotohanan sa mga lansangan gaya ng tinukoy sa Biblia at sa Espiritu ng Propesiya, ay dapat maunawaan na ang kasalukuyang mga kalagayan ay ibinubunga ng isang sadyang planadong pag-atake na itinuturo bilang doktrina mula sa pinakaunang mga taon ng buhay sa pamamagitan ng isang sistemang pang-edukasyon na dinisenyo upang dalhin ang sangkatauhan sa ilalim ng kontrol ng elitistang mga globalista—ang kapangyarihan ng dragon!

May limang pangunahing paksa sa mga sulatin ni Ellen White: edukasyon, reporma sa kalusugan, pamumuhay Kristiyano, ang paksang The Great Controversy, at praktikal na kabanalan. Ang edukasyon ay isa sa limang pangunahing paksa sa Espiritu ng Propesiya, at si Ellen White ay isang propetang biblikal gaya rin ng bawat propetang binanggit sa Salita ng Diyos. Kabilang sa iba pang bagay, nangangahulugan ito na ang kanyang buhay ay isang halimbawa ng at para sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Bago isipin ninuman na si Cristo lamang ang dapat nating maging halimbawa, sinasabi ni Pablo:

Sapagkat bagaman mayroon kayong sanglibong mga tagapagturo kay Cristo, gayunma'y wala kayong maraming ama; sapagkat kay Cristo Jesus ay inianak ko kayo sa pamamagitan ng ebanghelyo. Kaya nga namamanhik ako sa inyo, tularan ninyo ako. 1 Corinto 4:15, 16.

Bilang isang propeta, si Ellen White ay isang halimbawa. Nagkaroon lamang ng isang pagkakataon na tinanggap ni Ellen White ang tungkulin bilang kasapi ng lupon, at ang pagkakataong iyon ay kaugnay ng pagkakatatag ng isang kolehiyo na yumakap sa mga simulain ng tunay na edukasyon gaya ng itinakda bilang isa sa limang pangunahing paksa ng kanyang ministeryo. Ang kolehiyong iyon sa Madison, Tennessee ay matatagpuan sa loob ng kalakhang distrito ng Nashville, Tennessee. Hindi lamang siya pumayag na maging bahagi ng lupon ng mga tagapagtatag ng Madison College mula 1904 hanggang isang taon bago ang kanyang kamatayan noong 1915, kundi naging mahalagang kasangkapan din siya sa pagpili ng lupain kung saan itinatag ang kolehiyo. Ang Nashville ang sentro ng sistemang pang-edukasyong Griyego na tumulong upang hadlangan

ang mga Judio sa pagtanggap sa kanilang Mesiyas sa kasaysayan ng mga Macabeo, na lumalarawan sa tumalikod na Protestantismo ng mga panahong ating kinabubuhayan ngayon. Ang hanay ng mga Macabeo ay malinaw na inilahad sa nakatagong kasaysayan ng talatang apatnapu, na kumakatawan sa tumalikod na Protestantismo na gayo'y lubos nang naindoctrina ng mismong gayon ding mapanirang mga bunga ng edukasyong Griyego, bagaman sa isang makabagong anyo.

Sa ikatlong salinlahi ng Adventismo, ang pamunuan na tumanggi sa Espiritu ng Hula noong 1888 ay piniling ipailalim ang kanilang sistemang pang-edukasyon sa balangkas ng akreditasyon ng sanlibutan. Ang Nashville ay kumakatawan sa sagisag na sentro kapuwa ng tunay at huwad na edukasyon. Pinili ng propeta ang mismong lunsod na pinili ng sanlibutan upang gawing dambana ng edukasyong Griyego, sapagkat di-gaya ng edukasyong Griyego na nakasalig sa paghihiwalay ng katotohanan sa magkakabukod na mga paksa upang wasakin ang kabuuan. Ang tunay na edukasyon ang saligang batayan ng iba pang apat na pangunahing tema ni Sister White: reporma sa kalusugan, praktikal na kabanalan, pamumuhay-Kristiyano, at lalo na ang tema ng The Great Controversy.

Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at ang pagsubok sa Hardin ng Eden ay inilalarawan ang pagsubok na kinakaharap ngayon ng sanlibutan. Ang pagsubok sa wakas ay siya ring pagsubok ng bawat biblikal na pagsubok, sapagkat ang Diyos ay hindi kailanman nagbabago. Ang isang biblikal na pagsubok ay isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok na nagluluwal ng dalawang uri na nahahayag sa katapusan ng proseso ng pagsubok. Ipinahahayag ng unang anghel ang tatlong hakbang bilang pagkatakot sa Diyos, pagbibigay sa Kaniya ng kaluwalhatian, sapagkat dumating na ang oras ng litmus test ng paghuhukom. Ang unang hakbang ay ang utos na huwag kumain mula sa punungkahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama. Sa kakulangan ng kinakailangang pagkatakot sa Diyos, nabigo si Eva sa pagsubok ng punungkahoy at kinain ang bungang kinakatawan bilang kapuwa mabuti at masama. Ang pagkatakot ni Adan sa Diyos ay hindi nakapigil sa kaniya na pumasok sa paghihimagsik ng punungkahoy, at ang paghuhukom ay dumating sa kanilang dalawa, yamang ipinakita nila ang isang buhay na wala ang nananahang presensiya ng Pagka-Diyos.

Ang pagsubok sa mga huling araw ay nagsisimula sa isang babala na kainin ang pagdami ng kaalaman na inalis ang tatak sa pahayag ni Jesucristo bago pa man dumating sa wakas ang panahon ng pagsubok ng sangkatauhan. Maging sa Adventismo o sa mga nasa labas ng Adventismo, ang pagsubok ay nakabatay sa pagtanggap o sa pagtanggì sa pagdami ng “kaalaman” na inalis ang tatak sa ating panahon. Ang pagsubok na iyon ng kaalaman ay kinakatawanan ng punongkahoy ng pagsubok sa Halamanan, na sumasagisag sa kaalaman ng mabuti o ng masama. Ang tunay na edukasyon ay itinatag at isinagisag sa Nashville, Tennessee noong 1904, at ang huwad na edukasyon ay itinatag at isinagisag sa Nashville noong 1897, at pagkatapos ay muling itinayo bilang isang permanenteng gusali noong 1920. Sa buhay ng propetisa, ang tunay na edukasyon ay pinarangalan sa Nashville, at ang huwad na edukasyon ay pinarangalan din. Pagkatapos ng kaniyang kamatayan noong 1915, ang huwad na edukasyon ay naipanumbalik sa ikalawa at permanenteng pagtatayo ng templong Parthenon, at ang tunay na edukasyon ay tinanggihan sa pamamagitan ng pakikipagkompromiso sa sanlibutan ng pamunuan ng Laodiceang Iglesia ng

Seventh-day Adventist.

Ang bansag sa Nashville, ang “Athens of the South,” ang nakaimpluwensya sa pagpili sa gusali bilang tampok na sentrong gusali ng Centennial Exposition ng 1897. Ilang gusali sa eksposisyong iyon ay ibinatay sa mga sinaunang orihinal. Gayunman, ang Parthenon lamang ang isang ganap na eksaktong reproduksiyon. Ang Nashville, Tennessee sa kasalukuyan ay bantog dahil sa musika nito, ngunit bago pa nagkaroon ng Johnny Cash Museum, ang Nashville ay bantog dahil sa edukasyon nito, hindi sa pag-awit.

Pagsapit ng dekada 1850, natamo na ng Nashville ang bansag na “Athens of the South” dahil sa pagkakatatag doon ng maraming institusyon ng mataas na edukasyon; ito ang unang lungsod sa timog ng Amerika na nagtatag ng isang pampublikong sistema ng mga paaralan. Pagsapit ng katapusan ng siglo, nasaksihan ng Nashville ang pagbubukas ng mga pinto ng Fisk University, St. Cecilia Academy, Montgomery Bell Academy, Meharry Medical College, Belmont University, at Vanderbilt University. Noong panahong iyon, kilala ang Nashville bilang isa sa mga pinakapino at pinakamayamang lungsod sa timog sa larangan ng edukasyon, lipos ng kayamanan at kultura.

Ang hiwaga ng kasamaan ay kapwa isang pangngalan at isang pandiwa sa kinasihang Salita. Tinutukoy ng inspirasyon si Satanas, at ang papa, na tinatawag ni Sister White na “kanang kamay” ni Satanas, bilang hiwaga ng kasamaan. Gayunman, inilalarawan din ng “hiwaga ng kasamaan” ang paghahalo ng katotohanan at kamalian. Ang apat na salinlahi ng apostasiya sa Joel ay umaayon sa apat na papatinding kasuklamsuklam sa Ezekiel kabanata walo. Ang dalawang saksing iyon ay umaayon sa unang apat na iglesya ng Apocalipsis, at ang ikatlong iglesya ay kinakatawanan ng pakikipagkompromiso ni Constantino sa Kristiyanismo na inihalo sa paganismo. Ang unang apat na iglesyang iyon ay umaayon sa kasaysayan ng sinaunang Israel, na sumasagisag sa kasaysayan ng makabagong Israel.

Sa ikatlong salinlahi ng sinaunang Israel, ang mga hari ng Israel ay bumuo ng mga pakikipag-alyansa sa ibang mga bansa na hindi kailanman nararapat ipasok sa pakikipag-alyansa sa bayan ng Diyos. Ang pagkakatulad ng sinaunang literal na Israel at ng iglesyang Cristiano gaya ng inilahad sa aklat ng Apocalipsis ay isang paksang makahula na malinaw na inilahad sa pag-aaral na pinamagatang, Habakkuk’s Tables. Iniuugnay ni Joel ang ikaapat at huling salinlahi na “ihihiwalay” mula sa pagiging piniling bayan ng Diyos sa tipan sa dalawampu’t limang matatanda na sumasamba sa araw sa apat na tumitinding karumaldumal ni Ezekiel. Ang ikaapat na salinlahing iyon kung saan ang Laodicean Seventh-day Adventism ay ihinihiwalay habang sila ay sumasamba sa araw sa batas ng Linggo, ay kaayon ng ikaapat na iglesya ng Thyatira na sumasagisag sa paghahari ng kapapahan alinman noong 538 o sa malapit nang dumating na batas ng Linggo. Ang ikatlong iglesya ng Pergamos ay kumakatawan sa “pakikipagkompromiso,” maging sa sinaunang Israel na nakikipag-alyansa sa mga paganong kaharian, o kay Constantine na pinagsama ang paganismo at Cristianismo, at ang dalawang saksing iyon ay tumutukoy sa ikatlong salinlahi ng hayop mula sa lupa ng Apocalipsis trese.

Ang apat na salinlahi ng Estados Unidos, na bukod sa iba pang mga katotohanan ay inilarawan sa anyo ng Egipto sa panahon ng pagkaalipin sa loob ng 400/430 taon, ay nagtapos sa pagkalunod ni

Paraon sa mga tubig ng Dagat na Pula. Ang mga tubig na iyon ang nagmarka ng wakas ng bansang hahatulan nang isagawa ng Diyos ang pagliligtas sa sinaunang Israel sa pamamagitan ng propetang si Moises. Ang Estados Unidos ay hinahatulan sa yugto ng panahon na ang paghuhukom ay nagtatapos sa iglesia ng Diyos, kaya dapat mapansin na ang tubig na nagwakas sa buhay ni Paraon ay dinala laban kay Paraon sa pamamagitan ng pagpapakawala ng hanging silanganan na siyang pumipigil sa mga tubig sa kanilang lugar habang inililigtas ng Diyos ang Kaniyang piniling bayan. Ang hanging silanganan ang ikatlong kaabahan na tumatama sa kautusang ukol sa Linggo kapag dumarating ang lindol ng Apocalipsis onse.

Ang salinlahing nauuna sa ikaapat at pangwakas na salinlahi ng halimaw ng lupa ay natutupad sa kapuwa sungay na Republikano at Protestante. Ang pakikipagkompromiso ng sungay na Republikano na naisakatuparan sa ikatlong salinlahi nito ay naganap sa panahong nakapalibot sa unang digmaang pandaigdig, at minarkahan nito ang pagsuko ng Estados Unidos ng estrukturang pang-ekonomiya nito sa mga globalista ng Federal Reserve. Sa gayunding panahong iyon, hinangad ng Laodiceang Adbentismong Ikapitong-araw na maipagkaloob ang “akreditasyon” sa gawaing medikal at pang-edukasyon nito ayon sa mga pamantayan ng makasanlibutang edukasyon at medisina. Bilang isang pandiwa, ang “hiwaga ng kasamaan” ay kumakatawan sa pakikipagkompromiso ni Constantino at ng mga hari ng sinaunang Israel sa mga kapangyarihan ng sanlibutan. Ang salitang ginamit ng inspirasyon upang ilarawan ang pakikipagkompromiso ay “amalgamation,” gaya ng pagkakahulugan sa diksyunaryo noong panahon ni Ellen White bilang: “to mix or unite in an amalgam; to blend.” Ang punungkahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama ay ang punungkahoy ng amalgamation, ang punungkahoy ng pakikipagkompromiso. “The last mighty conflict,” ay ang krisis ng batas ng Linggo, at ang paghahanda ni Satanas para sa krisis na iyon ay “the mystery of iniquity,” na naghahalo ng karunungan ng tao sa banal na pahayag.

“Si Satanas ay abalang-abala sa paglalalag ng kaniyang mga balak para sa huling dakilang tunggalian, kung kailan ang lahat ay papanig...”

“Pakinggan ninyo ang mga tinig, kilalanin ninyo ang mga kapangyarihan, na nangingibabaw sa sanlibutan. Mayroon bang anumang tinig ng panalangin? Nakakakita ba kayo ng anumang tanda na kinikilala ang Diyos? May mga saserdote, napakarami sa kanila; ngunit kanilang niyuyurakan sa ilalim ng kanilang mga paa ang kautusan ni Jehova. Ang kanilang mga kasuutan ay nabahiran ng dugo ng mga kaluluwa. Napakaraming tao ang naghahain ng hain sa mga diyablo. Masdan ninyo, kayong nag-aatubili sa pagitan ng pagtalima at pagsuway. Masdan ninyo sa inyong guniguni ang napakalalaking karamihan na sumasamba sa dambana ni Satanas. Pakinggan ninyo ang musika, ang pananalita, na tinatawag na mataas na edukasyon. Ngunit ano ang ipinahahayag ng Diyos na ito?—Ang hiwaga ng kasamaan.” Pamphlets, 004, 11.

Sa huling tunggalian, kapag “lahat ay papanig,” ang pagsubok sa Halamanan ng Eden ay inuulit. Ang pagsubok na sa pasimula ay nakasentro sa isang punungkahoy sa gitna ng isang halamanan ay inuulit sa wakas sa buong sanlibutan. Ang gawain ni Satanas bilang paghahanda sa pangwakas na labanan ay “ang hiwaga ng kasamaan,” na binibigyang-kahulugan bilang “mataas na edukasyon!” Ang sagisag ng “mataas na edukasyon” sa lupain ng hayop na mula sa lupa ay matatagpuan sa

Nashville, Tennessee, ang ‘Athens of the South,’ kung saan naroroon ang templong Parthenon, na inihahambing sa tunay na edukasyon na minsang kinatawan sa Nashville ng Madison College. Ang sumusunod na pahayag mula sa inspirasyon ay sinipi nang buo sa hulihan ng artikulong ito, subalit may ilang mga punto na dapat isaalang-alang sa yugtong ito.

“Ang lahat ay nangangailangan ng karunungan upang maingat na siyasatin ang hiwaga ng kasamaan na may napakalaking bahagi sa pagtatapos ng kasaysayan ng sanlibutang ito....”

“Walang gitnang landas tungo sa naibalik na Paraiso. Ang mensaheng ibinigay sa tao para sa mga huling araw na ito ay hindi upang mahaluan ng mga katha ng tao....”

“Yaong mga itinaas ng Diyos sa matataas na katungkulan ng pagtitiwala ay maaaring tumalikod mula sa liwanag ng langit tungo sa karunungan ng tao.... Ang lahat ng nagnanais magtaglay ng isang karakter na maggagawang sila’y maging mga kamanggagawa ng Diyos at tumanggap ng pagsang-ayon ng Diyos, ay dapat ihiwalay ang kanilang sarili sa mga kaaway ng Diyos, at panatilihin ang katotohanang ibinigay ni Cristo kay Juan upang ibigay sa sanlibutan.” Manuscript Releases, volume 18, 30–36.

Ang “lahat” na nangangailangan ng “karunungan” ay kumakatawan sa lahat ng dinadala sa isang proseso ng pagsubok na sa huli ay lumilikha ng dalawang uri ng mga sumasamba. Ang “mga pantas” ay yaong mga nagtatamo ng kinakailangang “karunungan.” Nagsisimula ang proseso ng pagsubok kapag ang pahayag ni Jesu-Cristo ay nabubuksan, bago magtapos ang panahon ng pagsubok ng sangkatauhan. Ang pagbubukas na iyon ay nagpapasimula ng isang “pagdami ng kaalaman.” Yaong mga hinaharap sa pagsubok na kaugnay ng pahayag ni Jesu-Cristo ay nagtatamo ng “langis” ng kaalamang propetiko na itinalaga upang umakay, maghanda, at magpakabanal nang patiuna bago dumating ang hanging silangan sa batas ng Linggo. Ang “puno ng pagkakilala ng mabuti at masama” ay siyang sagisag ng huwad na Tinapay ng Langit na dapat kainin o tanggihan.

Sa Galilea, sa sinagoga ng Capernaum, si Jesus ay nawalan ng higit na maraming tagasunod sa iisang pangyayari kaysa sa alinmang ibang panahon ng Kaniyang ministryo. Doon, ang pagsubok ay kung ang mga makahulang salita ni Cristo ay literal o espirituwal, at yaong mga nabigo sa pagsubok ay nabigo—sapagkat kanilang nalimutan na ang tao ay dapat mabuhay sa bawat salitang nagmumula sa bibig ng Diyos. Malinaw na ipinahayag ni Cristo na Siya ang Tinapay na bumaba mula sa langit, at yaong mga nabigo sa pagsubok ay inihalo ang Katotohanan sa karunungan ng tao, na kinakatawan ng mga Griego.

Bago sinimulan ni Eva ang pagkabigo sa hardin, iniutos na ni Cristo kina Adan at Eva na huwag makibahagi sa bunga ng punungkahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama. Ang una sa tatlong hakbang ng walang hanggang ebanghelyo ay ang pagkatakot sa Diyos.

“Hayaan ninyong maunawaan ng pag-iisip ang kagila-gilalas na mga katotohanan ng pahayag, at hindi na ito masisiyahang gamitin ang mga kapangyarihan nito sa mga walang kabuluhang paksa; tatalikuran nito nang may pagkasuklam ang mabababaw na panitikan at mga walang saysay na libangan na sumisira sa moralidad ng kabataan sa kasalukuyan. Yaong mga nakipagniig sa mga makata at pantas ng Biblia, at ang mga kaluluwang napakilos ng

maluwalhating mga gawa ng mga bayani ng pananampalataya, ay magmumula sa mayayamang larangan ng kaisipan na higit na dalisay ang puso at higit na mataas ang isipan kaysa kung sila'y nabigkis sa pag-aaral ng mga pinakatanyag na sekular na manunulat, o sa pagmamasid at pagluwalhati sa mga kabayanihan ng mga Paraon at mga Herodes at mga Cesar ng sanlibutan.

“Ang mga kakayahan ng mga kabataan ay sa kalakhang bahagi natutulog, sapagkat hindi nila ginagawang ang pagkatakot sa Diyos ang pasimula ng karunungan. Binigyan ng Panginoon si Daniel ng karunungan at kaalaman, sapagkat hindi niya hinayaang maimpluwensiyahan siya ng anumang kapangyarihang makikialam sa kaniyang mga prinsipyong panrelihiyon. Ang dahilan kung bakit tayo ay may napakakaunting mga taong may pag-iisip, may katatagan at may matibay na kahalagahan, ay sapagkat inaakala nilang makasusumpong sila ng kadakilaan habang inihihwalay ang kanilang sarili sa Langit.” *Messages to Young People*, 255, 256.

Nawala kay Eva ang kaniyang “takot sa Diyos.” Dapat sana’y nanginginig siya sa mga salita ng Diyos, na isang katangian ng isandaan at apatnapu’t apat na libo. Ang pagkatakot sa Diyos ang una sa tatlong pagsubok, at ito’y nagsisimula kapag ang propetikong Salita ay nabubuksan, na sa huli ay nagbubunga ng isang uri ng marurunong at isang uri ng mga mangmang. Ang pasimula para sa mga itinakdang maging marurunong ay ang manginig sa Salita ng Diyos. Hindi ito ginawa ni Eva, at nang humarap siya sa ikalawang hakbang ng proseso ng pagsubok ay hindi niya nagawang luwalhatiin ang Diyos, at pagkatapos ay humarap siya sa oras ng paghuhukom, kung saan inihayag niya ang kahubaran ng Laodicea.

“Ang lahat ng nagnanais magpasakdal ng isang Cristianong karakter ay dapat magpasan ng pamatok ni Cristo. Kung ibig nilang maupong magkakasama sa sangkalangitan kay Cristo Jesus, dapat silang matuto sa Kanya habang naririto sa lupa. Hindi kinalugdan ni Cristo ang Kanyang sarili. Ang kabuuan ng Kanyang buhay ay pagpapaunlad ng isang dalisay at walang-pag-iimbot na kagandahang-loob. Isinuot Niya ang likas ng tao upang ipakita sa nahulog na sanlibutan, kay Satanas at sa kaniyang sinagoga, sa sansinukob ng langit, sa mga daigdig na hindi nangahulog, na ang likas ng tao, kapag napapaisa sa Kanyang banal na likas, ay maaaring maging lubos na masunurin sa kautusan ng Dios. Lahat ay kailangang magsiyasat, ‘Ano ang dapat kong gawin upang maligtas?’ Hinihingi ng Dios ang mapagpakumbaba at nagsisising mga puso, na nanginginig sa Kanyang salita. Sa banal na dambana lamang tayo makatatanggap ng makalangit na sulo, na, kapag tinanggap, ay magbibigay sa atin ng ganap na pagkakatanaw sa ating kawalang-kakayahan, at ihahayag sa atin ang karangalan at kaluwalhatian ni Cristo. Kapag ito ay nakita na, inilalagay tayo ng Dios sa ilalim ng patnubay ng Espiritu Santo, at tayo’y aakayin nito sa buong katotohanan.” *Bible Echo*, July 20, 1896.

Ang paghahalo ng katotohanan at kamalian ay gawain ni Satanas na kinikilala bilang hiwaga ng kasamaan. Ang pakikipagkompromiso ng buong sangkatauhan sa mga huling kilos ng mapanuring paghuhukom ay pinararangalan sa templong Parthenon sa Nashville, Tennessee.

“Hindi isang marunong na hakbang ang ipadala ang ating mga kabataan sa mga pamantasan kung saan iniuukol nila ang kanilang panahon sa pagtatamo ng kaalaman sa Griyego at Latin, samantalang ang kanilang isip at puso ay pinupuspos ng mga damdamin ng mga may-akdang

walang pananampalataya na kanilang pinag-aaralan upang mapag-aralan nang lubos ang mga wikang ito. Nagtatamo sila ng kaalamang hindi naman kinakailangan sa anumang paraan, ni kaayon man ng mga aral ng dakilang Guro. Sa pangkalahatan, yaong mga naturuan sa ganitong paraan ay may mataas na pagpapahalaga sa sarili. Iniisip nilang narating na nila ang ruok ng mataas na edukasyon, at kumikilos silang may kapalaluan, na para bang sila'y hindi na mga mag-aaral. Sila'y nasisira para sa paglilingkod sa Diyos. Ang panahon, mga kagamitan, at pag-aaral na ginugol ng marami sa pagtatamo ng isang paghahambing na walang-kabuluhang edukasyon ay dapat sanang nagamit sa pagtatamo ng isang edukasyong gagawa sa kanila na mga ganap na lalaki at babae, na angkop sa praktikal na buhay. Ang gayong edukasyon ay magiging pinakamataas ang halaga sa kanila.

“Ano ang dala ng mga mag-aaral sa kanilang pag-alis sa ating mga paaralan? Saan sila patutungo? Ano ang kanilang gagawin? Taglay ba nila ang kaalamang magbibigay sa kanila ng kakayahang magturo sa iba? Napag-aralan ba nila ang maging marurunong na ama at ina? Makatatayo ba sila bilang mga pantas na tagapagturo sa unahan ng isang sambahayan? Sa kanilang buhay-pamilya, maituturo ba nila sa kanilang mga anak sa paraang ang kanila'y magiging isang sambahayang matatanaw ng Diyos nang may kaluguran, sapagkat ito ay sagisag ng sambahayan sa langit? Tinanggap na ba nila ang tanging uri ng edukasyong tunay na matatawag na ‘mataas na edukasyon’?”

“Ano ang mataas na edukasyon? Walang edukasyong matatawag na mataas na edukasyon malibang taglay nito ang wangis ng langit, malibang inaakay nito ang mga kabataang lalaki at mga kabataang babae upang maging kawangis ni Cristo, at inihahanda sila upang mamuno sa kanilang mga pamilya sa lugar ng Diyos. Kung, sa panahon ng kaniyang buhay sa paaralan, ang isang kabataang lalaki ay nabigong magkamit ng kaalaman sa Griyego at Latin at sa mga damdaming nakapaloob sa mga akda ng mga awtor na di-sumasampalataya, hindi siya nagdanas ng malaking kawalan. Kung inakala ni Jesu-Cristo na ang ganitong uri ng edukasyon ay mahalaga, hindi ba niya ito ibinigay sa kaniyang mga alagad, na kaniyang tinuturuan upang ganapin ang pinakadakilang gawaing naipagkatiwala kailanman sa mga mortal, upang katawanin siya sa sanlibutan? Ngunit sa halip, inilagay niya sa kanilang mga kamay ang banal na katotohanan, upang maibigay sa sanlibutan sa pagiging payak nito.

“May mga panahong kailangan ang mga iskolar sa Griyego at Latin. May ilan na dapat mag-aral ng mga wikang ito. Mabuti ito. Ngunit hindi lahat, at hindi marami, ang dapat mag-aral ng mga ito. Yaong mga nag-iisip na ang kaalaman sa Griyego at Latin ay mahalaga sa isang nakahihigit na edukasyon ay hindi nakakikita sa malayo. Hindi rin kailangan ang kaalaman sa mga hiwaga ng yaong tinatawag ng mga tao sa sanlibutan na agham upang makapasok sa kaharian ng Diyos. Si Satanas ang pumupuno sa pag-iisip ng mga sopisterya at tradisyon, na nagbubukod sa tunay na nakahihigit na edukasyon, at na mapapahamak na kasama ng nag-aaral.

“Yaong mga tumanggap ng isang huwad na edukasyon ay hindi tumitingin paitaas sa langit. Hindi nila makita ang Isa na siyang tunay na Liwanag, ‘na lumiliwanag sa bawat tao na pumaparito sa sanglibutan.’ Tinitingnan nila ang mga katotohanang walang hanggan na gaya ng mga anino, na tinatawag ang isang atomo na isang sanlibutan, at ang isang sanlibutan na

isang atomo. Tungkol sa marami na tumanggap ng tinatawag na mataas na edukasyon, ipinahahayag ng Diyos, ‘Ikaw ay tinimbang sa timbangan, at nasumpungang kulang,’—kulang sa kaalaman ng praktikal na gawain, kulang sa kaalaman kung paano pinakamainam na gamitin ang panahon, kulang sa kaalaman kung paano gumawa para kay Jesus.” Review and Herald, Agosto 17, 1897.

Ang babala ng mga bolang-apoy ng Nashville ay hindi ukol sa isang di-makatwirang lungsod; ito ay isang tuwirang hatol na dinala laban sa mga Seventh-day Adventist, sa Estados Unidos, at sa sanlibutan. Ang mga bolang-apoy ng Nashville ay kumakatawan sa iba’t ibang katangian para sa sari-saring uri ng Adventismo, sa halimaw ng lupa, at sa sanlibutan. Ang mga bolang-apoy ng Nashville ay hatol ng Diyos laban sa maling edukasyon, na sinasagisag ng punungkahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

“Sa pamamagitan ng iba’t ibang larawan ay inilarawan ng Panginoong Jesus kay Juan ang masamang likas at mapang-akit na impluwensiya ng mga yaong naging tanyag dahil sa kanilang pag-uusig sa bayan ng Diyos. Lahat ay nangangailangan ng karunungan upang maingat na masiyasat ang hiwaga ng kasamaan na napakalaking bahagi ang ginagampanan sa pagwawakas ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ang paglalahad ng Diyos tungkol sa karima-rimarim na mga gawa ng mga nananahan sa mga namumunong kapangyarihan ng sanlibutan na nagbubuklod ng kanilang sarili sa mga lihim na samahan at mga pagsasabwatan, na hindi nagbibigay-galang sa kautusan ng Diyos, ay dapat magbigay-kakayahan sa mga taong may liwanag ng katotohanan na makaiwas nang lubos sa lahat ng mga kasamaang ito. Higit at higit pang ihahayag ng lahat ng huwad na relihiyonista ng sanlibutan ang kanilang masasamang gawa; sapagkat dalawa lamang ang panig, yaong mga tumutupad sa mga utos ng Diyos at yaong mga nakikipagdigma laban sa banal na kautusan ng Diyos....”

“Ang alitan sa pagitan ng binhi ng babae at ng serpiyente ay malinaw na itinakda ng Panginoon. ‘At papag-aalitin ko ikaw at ang babae, at ang iyong binhi at ang kaniyang binhi; ito ang dudurog ng iyong ulo, at ikaw ang dudurog ng kaniyang sakong.’ ‘At kay Adan ay sinabi Niya, Sapagkat iyong dininig ang tinig ng iyong asawa, at kumain ka ng bunga ng punongkahoy, na aking iniutos sa iyo, na sinasabi, Huwag kang kakain niyaon: susumpain ang lupa dahil sa iyo; sa hirap ay kakain ka ng bunga niyaon sa lahat ng mga araw ng iyong buhay; mga tinik din at dawag ang kaniyang ibubunga sa iyo; at kakain ka ng damo ng parang; sa pawis ng iyong mukha ay kakain ka ng tinapay, hanggang sa ikaw ay mauwi sa lupa; sapagkat diyan ka kinuha: sapagkat ikaw ay alabok, at sa alabok ka uuwi.’”

“Sa pagsunod sa sarili niyang landas, sa pagkilos na naaayon sa mga tukso ni Satanas at salungat sa nahayag na kalooban ng Diyos, walang kabuluhang tinangka ng tao na itaas at pagpalain ang kaniyang sarili. Sa gayon ay nagkamit siya ng isang karanasang kaalaman tungkol sa pagsuway sa mga utos ng Diyos. Sa gayon ay nakilala niya ang mabuti at masama; sa gayon ay nawala ang kaniyang katapatan at katapatang-loob sa Diyos at nabuksan ang mga pintuan ng kasamaan at pagdurusa sa buong sangkatauhan. Ilan kaya sa ngayon ang gumagawa ng gayunding pagsubok! Kailan matututuhan ng tao na ang tanging paraan ng kaniyang kaligtasan ay sa pamamagitan ng ganap na pagtitiwala sa isang ‘ganito ang sabi ng

Panginoon’?”

“Si Satanas ay nagsisikap na ipasok ang sarili niyang mga katha sa mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng mga pamamaraang pantao. Hinahangad niyang tanggapin bilang Diyos, o maging mailagay pa sa ibabaw ng Diyos.

“Sa pagpapalit ng Sabbath sa unang araw ng sanlinggo, inaakay niya ang mga tao upang hindi paniwalaan ang mga pahayag ng Diyos, at sa gayon ay pahalagahan ang kanilang sariling mga daan at mga panukala na anupa’t waring sila’y labis na marurunong sa kanilang sariling mga mata at sa kanilang binaluktot na paghatol. Sa pamamagitan ng patakarang pantao ay inaakay niya ang mga tao na ituring ang hayagang mga utos ng Diyos na may higit na kaunting bisa kaysa mga tradisyon ng tao, at ituring ang paglihis sa kautusang yaon, na laging banal at matuwid at mabuti, na gaya ng isang bagay na maliit na halaga. Nakikita niya na sa gayong paraan, sa pagpigil sa mga kasangkapang pantao na lumakad bilang masunuring mga anak na kasuwato ng Diyos, mapipigil niya ang katuparan ng gawain ng Diyos sa ating sanlibutan.

“Ngunit ang mga pakikipagsabwatan ni Satanas sa mga taong kasangkapan na nasa mga katungkulang may pananagutan ay gayon ding dapat katakutan at layuan ngayon, matapos na maisagawa ang pagsubok ng kasalanan, gaya ng nangyari sa ating unang mga magulang. Ako ay inutusan na sabihin na ang mga lalaking inilagay sa mga katungkulang may pananagutan sa gawain ng Diyos ay labis na tinaya ang kanilang karapatang mamahala sa iba. Ang katungkulang hinahawakan ng isang tao ay hindi nagbabago ng kaniyang pagkatao. Ang ilan ay waring nakadama na sila ang dapat magtakda para sa mga iglesia at para sa mga sanitarium at na hindi dapat kuwestiyunin ang kanilang paghatol. Matuto sila kay Jesus sa bawat hakbang. Siya ang dapat maging pinakamataas na awtoridad para sa bawat tao.

“Ang Isa na madalas naging ating Tagapagturo ay nagsasabi, ‘Kay hirap para sa tao na lumakad nang may pagpapakumbaba kasama ng kaniyang Diyos, taglay ang espiritung may pagsisisi at tinatahak ang daan ng Diyos habang itinatakwil ang mga mungkahi ni Satanas na waring naghaharap ng malalaking pakinabang na makasanlibutan.’ Ang impluwensiya ng pagnanais ng tao na sundin ang kaniyang sariling lakad sa halip na manindigang matatag sa ibabaw ng matibay na pundasyong tanging Diyos lamang ang naglatag, ay naulit nang paulit-ulit. Ang pagtanggap lumakad sa matuwid na mga landas na ipinahiwatig ng Diyos ay magdadala sa kanila sa kalituhan at hindi magtuturo ng karunungan sa iba na may gayunding pagsubok at kapighatian. Kailan matututuhan ng tao na ang Diyos ay Diyos, at hindi tao upang Siya’y magbago?”

“May ilang lumihis sa matuwid na landas na nanatili sa isang walang tigil na pagnanais na agawin ang mga pananagutang hindi ipinataw sa kanila ng Diyos. Tinatawagan ng Diyos ang bawat ministro at bawat manggagamot na panatilihin ang kasimplihan ng katotohanan. Ang Anak ng Diyos na inihayag kapuwa sa Matanda at sa Bagong Tipan ay ang Tagapagligtas ng ating sanlibutan sa panahong ito. Mula sa Kanya dapat tumanggap ng pagsasanay ang bawat misyonerong medikal. Malibang ihiwalay niya ang kaniyang sarili mula sa prinsipeng kapangyarihan ng himpapawid, ililigaw niya ang mga kaluluwang may pagtitiwala sa kaniya. Mag-ingat ang lahat sa mga taong lubhang naturuan at naitaas anupa’t ang kanilang mga panukala ay hindi maunawaan ng mga karaniwang tao.

“Ang mga katusuhan ng kasalanan ay humihigit sa kayang mawari ng isipan. Ang bawat kapahamakan, bawat pagdurusa at kamatayan, ay isang katibayan hindi lamang ng kapangyarihan ng kasamaan kundi ng katotohanan ng Diyos na buháy. Pagkaalam sa katotohanan, sa salita ng Diyos na buháy, na nananatili magpakailanman, at na sa pamamagitan ng pagsunod ay nagbibigay ng buhay, ang kahinaan ng tao sa pakikiayon sa katusuhan ni Satanas ay totoong lubhang kataka-taka. Ang lahat ng tinuturuan ng Diyos ay kinikilala si Cristo bilang Kaniyang Anak. Ang lahat ng hindi sumasampalataya sa mga hayag na pahayag ng Diyos na kanilang nalalaman ay nagpapakita ng pagiging kaakit-akit ng kasalanan, at hindi gumagawa sa panig ng buhay at ng kawalang-kamatayan na inihahayag sa pamamagitan ng ganap na pagpapabanal sa katotohanan. Malibang magkaroon sila ng pagbabago sa pagkatao, sa pananalita, at sa espiritu, ang mga kaluluwa ay mapapahamak.”

“Walang gitnang landas tungo sa naibalik na Paraiso. Ang mensaheng ibinigay sa tao para sa mga huling araw na ito ay hindi dapat ihalo sa mga katha ng tao. Hindi tayo dapat umasa sa patakaran ng makamundong mga abogado. Dapat tayong maging mapagpakumbabang mga taong mapanalanginin, na hindi kumikilos gaya niyaong mga binulag ng mga kasangkapan ni Satanas.

“Marami ang may pananampalataya, ngunit hindi isang pananampalatayang gumagawa sa pamamagitan ng pag-ibig at nagpapadalisay sa kaluluwa. Ang nakapagliligtas na pananampalataya ay hindi lamang basta paniniwala sa katotohanan. ‘Ang mga demonyo man ay nagsisisampalataya rin, at nagsisipanginig.’ Ang kinasihan ng Espiritu ng Diyos ay nagbibigay sa mga tao ng isang pananampalatayang isang makapangyarihang puwersang nagtutulak, na humuhubog sa karakter, at umaakay sa mga tao sa higit na mataas kaysa sa pawang pormal na mga gawa. Ang mga salita, ang mga kilos, at ang espiritu ay dapat magpatotoo sa katotohanang tayo ay mga tagasunod ni Cristo.

“Ang pinakadakilang liwanag at pagpapala na ipinagkaloob ng Diyos ay hindi isang katiyakan laban sa pagsalansang at pagtalikod sa pananampalataya sa mga huling araw na ito. Yaong mga itinaas ng Diyos sa matataas na katayuan ng pagtitiwala ay maaaring tumalikod mula sa liwanag ng langit tungo sa karunungan ng tao. Kung magkagayon, ang kanilang liwanag ay magiging kadiliman, ang kanilang mga kakayahang ipinagkatiwala ng Diyos ay magiging isang silo, at ang kanilang pagkatao ay magiging isang pagkakasala sa Diyos. Ang Diyos ay hindi maaaring tuyain. Ang paglayo sa Kanya ay noon pa man at lagi nang sinusundan ng tiyak na mga bunga nito. Ang paggawa ng mga gawang hindi kalugud-lugod sa Diyos ay, malibang may malinaw na pagsisisi at pagtalikod sa mga iyon, sa halip na pagsikapang ariing matuwid ang mga iyon, ay aakay sa manggagawa ng kasamaan, hakbang-hakbang, sa pagdaraya hanggang sa maraming kasalanan ang magawa nang walang kaparusahan. Ang lahat ng nagnanais magtaglay ng isang pagkataong maghahatid sa kanila upang maging mga kamanggagawa ng Diyos at tumanggap ng papuri ng Diyos, ay dapat ihiwalay ang kanilang mga sarili mula sa mga kaaway ng Diyos, at ingatan ang katotohanang ibinigay ni Cristo kay Juan upang ibigay sa sanlibutan.” Manuscript Releases, tomo 18, 30–36.